

ע"פ 8391/07/19 - סבייחאת מוחמד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 8391-07-19 סבייחאת מוחמד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10251206313
לפני כבוד השופט מאזן דאוד
המערער סבייחאת מוחמד

נגד
המשיבה מדינת ישראל

ערעור מיום 3.7.19 על גזר דינו של בית משפט לתעבורה בחדרה (כב' השופט א. אחטר) 4270-10-18 מיום 30.12.18

פסק דין

1. בפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, והודעת ערעור על גזר דין שניתן ביום 30.12.18, בהעדר המבקש בתיק תת"ע 4270-10-18 כשבתוך כך מגיש המבקש ערעור על שתי החלטות שניתנו על ידי בית משפט קמא שדוחות בקשה לביטול פסק דין בהעדר ובקשה לעיון חוזר בבקשה לביטול בהעדר.
2. המבקש/המערער הגיש בקשה בגדרה כרך בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר הדין ובתוך כך כרך ערעור בזכות על שתי בקשות הדוחות בקשה לביטול פסק דין בהעדר.
3. חרף הסבך הדיוני שהמערער נקלע אליו, התייחס לבקשה להארכת מועד כהליך נפרד, והן לערעור כהליך נפרד, על אף שהמערער הן בכתב הערעור והן במסגרת הטענות בפניי לא דק פורתא להבדל בין שני ההליכים.
4. ביום 30.10.18 הורשע המערער בבית משפט השלום לתעבורה, בהעדרו, בעבירה של נהיגה ברכב כשתוקף רישיון הנהיגה פקע ועברו למעלה משנתיים מיום פקיעתו, כשרישיון הנהיגה פקע ביום 10.10.09, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, וללא ביטוח תקף על השימוש ברכב, בניגוד לסעיף 2 (א) לפקודת ביטוח רכב מנועי.
5. בית משפט קמא הטיל עונש של פסילה בפועל למשך 12 חודשים, תוך הפעלת עונש של פסילת רישיון

עמוד 1

נהיגה למשך 3 חודשים באופן חופף, תנאי שנפסק בבית משפט שלום תעבורה נצרת מיום 2.11.16 בתיק 6319-10-16 וכן פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 2,000 ₪.

6. המערער טען כי ידע על גזר הדין רק בחודש מאי 2019 כשטיפל בהוצאת רישיון נהיגה או אז נודע לו שקיימת פסילה בפועל שהוטלה עליו מחודש דצמבר 2018 לתקופה של 12 חודשים.

7. המבקש הגיש בקשה לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר בטענה כי נתן את הדוח והמסמכים לאדם שיטפל עבורו בדוח אולם אותו אדם (שלא הוזכר שמו ומקצועו) נעלם עם המסמכים והוא סבר שהתיק נסגר ולא זכר את מועד הדיון. עוד מציין המערער כי הוא כופר בעבירה המיוחסת לו ומבקש מבית המשפט לתת לו את יומו.

8. עוד מציין המערער בבקשתו הראשונה שלא חתם על הדוח ואישור המסירה כפי שנסרק בתיק והנושא חתימה תחת שמו של המערער, לגביה טוען המערער כי זו אינה חתימתו.

9. המערער סבור כי מתקיימת בנדון שתי עילות לביטול פסק הדין בהעדר מאחר וניתנה סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות מחד, ובשל קיומו של עיוות דין מצד שני יש הצדקה שבית המשפט יבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו.

10. בית משפט קמא דחה את הבקשה לביטול פסק דין בהעדר.

11. המערער הגיש בקשה לעיון חוזר וגם החלטה זו נדחתה על ידי בית משפט קמא.

12. הערעור מכון כנגד שתי החלטות אלו, ובנוסף הגיש המערער בקשה להארכת מועד לערער על גזר הדין שניתן בהעדרו, בטענה שלא קיבל את גזר הדין.

13. כאן המקום לציין כי התנאי שהופעל, אם כי בחופף, בכל הקשור לעונש הפסילה מתיק 613-10-16 טוען המערער כי לגביו נודע לו ממשטרת ישראל בחודש ספטמבר 2018 והפקיד את רישיונו כעולה מאישור הפקדה שצורפה לבקשה ובמקורו טוען המערער כי העבירה בוצעה ביום 30.12.18 ועם זאת, ממשיך וטוען המערער כי לא ניתן להפעיל תנאי זה במסגרת התיק דנן.

הערעור על ההחלטות בנוגע לביטול פסק הדין בהעדר;

14. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי קיימות שתי עילות, בהתקיים אחת מהן, רשאי בית המשפט לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר הנאשם. העילה האחת היא, **"שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו"**, העילה השנייה היא **"שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין"**.

15. באשר לעילה הראשונה טען המערער(הטיעון מופיע בבקשה שהוגשה לבית משפט קמא וצוטטה בהודעת הערעור:

ומיד לאחר מכן (סעיף 8 לבקשה לביטול פס דין) טען טענה עובדתית סותרת :

אין מקום לקבל טיעון עובדתי סותר ביחס לידיעה על מועד הדיון. ברור שמערער קיבל לידיו את הדו"ח עם מועד הדיון. מסקנה מבוססת בין היתר על הודאתו בסעיף 4, החתימה המופיעה באישור מסירה, מסקנה זו מתחזקת נוכח תשלום דו"ח אחר שקיבל באותו מעמד בגין עקיפה. כל אלה מלמדים כי יש לקבוע כי המערער קיבל לידיו את הדו"ח וידע על מועד הדיון ויש לדחות את הגרסה הסותרת שנטענה על ידו לפיה לא חתם על אישור המסירה.

16. לאחר שקבעתי כי המערער ידע על מועד הדיון, יש לבחון את הסיבה לאי הופעתו. מסירת הדו"ח לטיפול של מאכער- מלמדת על רשלנות מטעם המערער ואינה מהווה סיבה מוצדקת לאי התייצבות ואין למערער אלא להלין על עצמו. (ראו: ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נגד סאלם**, בפסקאות 34-35(ניתן ביום 25/3/18), (להלן **"עניין סאלם"**)). משכך לא מתקיימת העילה הראשונה לביטול פסק הדין.

17. באשר לעילה של העיוות דין; בעניין **"סאלם"**, בפסקאות 34-35 שטענה מסוג זה צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה. אין בפי המערער מלבד כפירה כללית וסתמית שהוא כופר בביצוע העבירה. כפירה כללית בדומה לכפירה של המערער שבפני זכתה להתייחסות מפורשת בבית המשפט העליון, ברע"פ 2575/17 **גייאר נ' מדינת ישראל** (6.9.2017) נקבע, כי מבקש אשר אינו מנמק את טענתו מדוע ייגרם לו עיוות דין, **"זולת טענה כללית שהעלה לפיה הוא כופר במיוחס לו"**, אינו עומד באמות המידה לביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר (וראו גם, רע"פ 9175/09 **יששכר נ' מדינת ישראל** (26.4.2010)).

18. טענתו הנוספת של המערער שהעונש שהושת עליו הינו עונש חמור וחורג מרמת הענישה המקובלת בעבירות אלו, עצם קיומו של עיוות דין בשל עונש פסילה אורך בן 12 חודשים. אין בידי לקבל טענה זו. רישיון הנהיגה של המערער פקע כבר בשנת 2009, (ובמועד ביצוע העבירה חלפו 9 שנים) ומאז המערער, הורשע בעבירות זהות של

נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע במספר הזדמנויות: הראשון במסגרת תיק 1181-02-2011, תעבורה חדרה והושת עליו קנס בסך 1,000 ₪ וכן במסגרת תיק 3139-10-16 תעבורה נצרת בגין נהיגה כשרישיון הנהיגה פקע בהתאם לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה ובגדרו הושת עליו פסילת רישיון נהיגה בפועל ופסילה על תנאי וקנס על סך 1,500 ₪.

19. ברישום התעבורתי, יש 25 הרשעות קודמות, בגין מגוון רחב של עבירות, לרבות נהיגה ברכב כאשר רישיון הרכב פקע, כאשר רישיון הנהיגה פקע, עבירות מהירות ועבירות נוספות גם במהלך התקופה שבה אינו מורשה לנהוג.

20. אין לומר, כי בנסיבות אלו העונש שהושת על המערער בגדר גזר הדין שכלל פסילה ארוכה, שבגדרה אף הופעל בחופף פסילה על תנאי למשך 3 חודשים (כך שבסך הכל המערער ירצה עונש של פסילה בפועל למשך 12 חודשים), שהינו עונש חריג, המבסס טענת עיוות דין.

21. יש לזכור כי המערער טרם ריפא את הפגם וטרם הוציא רישיון נהיגה תקף, ויש להבדיל ולהפנים בין נאשם אשר הסיר את המחדל ומחזיק רישיון נהיגה תקף לבין נאשם שלא טרח להסיר את המחדל, שכן רמת הענישה, כעולה מפסיקת בתי המשפט הינה שונה בין שני מצבים אלו.

22. בעפ"ת (חיפה) 42388-11-10 **טל רונן נ' מדינת ישראל** במסגרתו נדחה ערעור על גזר דין אשר ניתן בהעדר לפיו הושת על המערער עונשים של קנס בסך 1,200 ₪, 4 חודשי פסילה בפועל ו- 4 חודשי פסילה על תנאי, כאשר רישיון הנהיגה פקע באותו מקרה 6 שנים ונקבע כי העונש אינו חורג במידה קיצונית וסוטה מרמת הענישה המקובלת. ברע"פ 1973/13 **אסעד חסן נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בגדרו הורשע המערער בביצוע עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, כאשר רישיונו פקע תקופה של למעלה מ- 10 שנים, שם אושר עונש הכולל קנס, פסילה בפועל לתקופה של 12 חודשים, פסילה על תנאי ואף מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

23. גם בעפ"ת 11890-05-14 **סלומון נ' מדינת ישראל** שם הורשע המערער בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף משנת 2005, העונש שנגזר כלל רכיב של מאסר בפועל ופסילה בפועל למשך שנתיים, ובית המשפט המחוזי ביטל את עונש המאסר בפועל אך הותיר את עונש הפסילה למשך 24 חודשים, וקבע: "... אמרתי במספר רב של פסקי דין כי מקום שהעבירה המיוחסת לנאשם הינה נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ולעבירה זו לא נלווית עבירת תעבורה נוספת, הרי העונש הראי הינו פסילה בפועל בלבד כשמשך תקופת הפסילה ייקבע עפ"י עבר תעבורתי, משך התקופה בה לא היה לנאשם רישיון נהיגה תקף, ככל שהתקופה ארוכה יותר כך הפסילה בפועל תהא ארוכה יותר ונקבע כי התקופה הראויה הינה בין 9-3 חודשי פסילה" (שם, סעיף 2 לפסק הדין, עמ' 3).

24. כעולה מסקירת הפסילה, ופסיקה אחרת שלא הוזכרה לעיל, ניכר כי עונש הפסילה בפועל, שהוטל בבתי המשפט, בגין עבירה זו משך הפסילה בפועל תלוי במגוון נתונים, כגון; עברו התעבורתי של הנאשם הספציפי משך התקופה בה היה ללא רישיון נהיגה תקף ועוד מנעד רחב של שיקולים, שבתי המשפט כללו בעת מתן עונש של פסילה בפועל.

25. בנסיבות אלו, כאשר זו אינה עבירתו הראשונה של המערער, וכאשר עומד ותלוי נגדו עונש פסילה על תנאי למשך 3 חודשים, משך תקופת פקיעת הרישיון, אני סבור כי העונש שהוטל עליו אינו חורג מרמת הענישה המקובלת שמבססת עילת עיוות דין.

26. ביחס לטענה שהופעלה פסילה על תנאי, על אף שלא ידע עליה, אין בה ממש מאחר וההפעלה הייתה בחופף, שעה שהעונש שהוטל הינו בן 12 חודשים, ששוכנעתי שאינו חורג מרמת הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה למי שלא הסיר את המחדל ולא הוציא רישיון נהיגה.

27. בשל כך, הבקשה לביטול פסק הדין נדחתה על ידי בית משפט קמא בצדק, ואין מקום להתערב בה.

הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר הדין ;

28. המערער אף כלל ערעור על גזר הדין המקורי. בנסיבות אלו אני מאריך את המועד להגשת הערעור, ודוחה את הערעור לגופו כפי שהסברתי בסעיפים 18-27 לעיל, העונש שהושת על המערער הינו עונש שנמצא במתחם הסבירות ובשים לב לאופי העבירה, אי הסרת המחדל של רישיון הנהיגה והענישה הנוהגת בעבירה, אין מקום להתערב בעונש שהושת בגזר הדין. כידוע ערכאת הערעור אינה מתערבת בגזר הדין מקום שאין ברכיב הפסילה בפועל שהושת על המערער, סטייה מרמת הענישה המקובלת במידה רבה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור.

29. על כן גם הערעור על חומרת העונש נדחה.

ניתן היום, כ' תמוז תשע"ט, 23 יולי 2019, בהעדר הצדדים.